

кюстендилския аграрен въпрос), у Златарски (не го намѣрихъ), у Адженова. Следъ вечеря бѣхъ у Сарафова съ Стоянова и Вацова, нашитѣ инструкции и *paedagogica*. Откри ни се, че е спечеленъ архим. Кирилъ за гимназията. Преди вечеря бѣхъ у Каравелова: подканя да се почне издаването на Списание, за библиотеката (антикварни каталози дойдоха). — Днесъ сутринъта бѣхъ у Горбанова — старото ми жилище: Горбановъ нищо не върши, яде и спи и пише въ Българ. Гласъ. Йос. Ковачева, Агура, Протича, Начовича и Грекова не намѣрихъ. За пръвъ пѣтъ бѣхъ у д-ръ Брадела, продължителенъ разговоръ съ него и господа, хумористика и политика. Подиръ пладне дойде у мене Икономовичъ, казанлъчанинъ, членъ на окръжния съдъ въ Т.-Пазарджикъ досежно ученика Доспевски. Разправя ми много за Стефана Захариевъ († 1871 г.), по-рано е билъ за гърцизма, българитѣ трѣбвало да познаватъ елинизма, за да се освободѣли отъ турцитѣ. По-късно вследствие на разговоритѣ си съ д-ра Стоянчо Чомаковъ и други станалъ ревностенъ агитаторъ на българщината. „Народътъ не ще бже благодаренъ намъ, на самитѣ ратници, а на нашата паметъ“. Ималъ 3,000 гроша доходъ. Агитиралъ по църковния въпросъ, при заточението на пловдивския митрополитъ Паисий на св. Гора. Разнитѣ движения въ Пловдивъ се устройвали отъ Т.-Пазарджикъ. Автодидактъ, научилъ руски, чешки и латинското писмо и т. н. Неговата фантазия за българската славянска литература преди Кирила: езикътъ на Св. Писание показвало, че е трѣбвало да предшества една епоха на неговата обработка и изглаждане; може би, каже, духовенството да е унищожило тази поганска литература. Ималъ желание да отиде въ Москва и Римъ, тамъ имало архиви и библиотеки, тамъ били нашитѣ старини. Билъ претрупанъ съ работа, училищенъ настоятель, димостратъ и т. н., приказвалъ съ хората и същевременно пишелъ. Описанието на Т.-Пазарджикъ кааза продалъ отъ нужда на Данова за 500 гроша, този му изпратилъ следъ това и нѣколко екземпляра; агитацията на учителя Неновъ между еснафитѣ противъ Захариева била вършена отъ глупостъ, българинъ българина не обича да слуша. Неговиятъ синъ билъ учителъ въ Македония, преследванъ, ржкописитѣ на бащата сж изгубени (у него), сега ималъ синъ въ военното училище въ Елисаветградъ, другъ въ пловдивската реалка. — Икономовичъ се училъ въ Русия съ сърбитѣ Алимп. Василевича, Панта Сретковича и т. н. — Подиръ него дойдоха у мене Гошовъ и пасторътъ Кохъ. — У Спаса бѣше Bergier, французинъ, *entrepreneur de chemins de fer* [предприемачъ на желѣзници]; заминава следъ дълго престояване тукъ безуспѣшно; говори, че ако единъ чужденецъ не би намѣрилъ такава любезностъ у княза и такива хора около него, ще си замине като откритъ неприятелъ на страната; безтакт-